

V pričakovanju jeseni

Poslanec Andreotti je torej končno se stavil sredinsko vlado, ki se bo prihodnji teden predstavila parlamentu, da bi dobila zaupnico. Med ministri je cela vrsta novih imen, ki jih široka javnost niti ne pozna. Za to vlado je najbolj značilno dejstvo, da so demokristjanske leve struje, ki predstavljajo dobro tretjino demokristjanskih parlamentarcev, odklonile sodelovanje na vladni ravni. Poleg tega je zanimivo, da tudi nekateri ministri, ki pripadajo KD, ne zavzemajo ključnih položajev, oziroma so v vladi kot posamezniki, ne pa kot pripadniki svoje struje. Bivši ministrski predsednik in dolgoletni zakladni minister Colombo je na primer postal odgovoren za stike z Organizacijo združenih narodov, kar pomeni, da ni hotel prevzeti neposrednih odgovornosti v tako pomembnem ministrstvu, kot je zakladno ali tisto za proračun, čeprav je znan in svetovno priznan strokovnjak za gospodarska vprašanja. Očitno je, da se ne strinja s povratkom liberalcev k vladnemu krmilu.

V težavah se nahaja tudi glavni politični tajnik KD Forlani, ker sta ga zapustila dva njegova namestnika, ki pripadata levim strujam, in ker se zdi, da tudi Fanfanijeva skupina ni več enotna. Sam poslanec Forlani, ki pripada tej struji, se, kot vse kaže, pričinja razlikovati od svojega pokrovitelja Fanfanija, kar pomeni, da postaja ta vedno bolj osamljen. V krščanskodemokratski stranki smo torej priča hudemu notranjemu vrvežu, ki bo dosegel svoj vrhunec na strankinem kongresu prihodnje jesen. Ta bo namreč moral rešiti ključno vprašanje italijanskega notranjepolitičnega življenja, ki je in ostane še vedno leva sredina kot najbolj primerna oblika vlade in kot politika, ki najbolj ustreza sedanjim razmeram v državi.

Andreottijska vlada bo verjetno prejela zaupnico v parlamentu, čeprav razpolaga z zelo pičlo večino, vendar se nam zdi, da moremo z gotovostjo trditi, da je prehodnega značaja. Ne vidimo namreč možnosti, da bi ta vlada lahko uspešno kljubovala ne samo močni parlamentarni opoziciji, temveč tudi svojim notranjim nasprotnikom kot tudi sindikatom, ki že napovedujejo za prihodnjo jesen nov spopad z delodajalci ob pogajanjih za obnovo delovnih pogojev.

Kot pripadnike slovenske manjšine nas seveda mora zanimati tudi, kakšno stališče bo sredinska vlada zavzela do naših še odprtih vprašanj oziroma, ali bo kazala poslušnost za našo specifično problematiko. Karkoli se bo zgodilo, mislimo, da morajo zamejski Slovenci še bolj odločno nadaljevati s svojimi prizadevanji za doseg pravic in zaščite, ki jim pripadajo.

Večni včerašniki ali grobarji Avstrije

Dne 25. junija je potekel rok, do katerega so pristojne ustanove lahko izrekle svoje pripombe k zakonskemu predlogu o dvojezičnih krajevnih napisih na južnem Koroškem, ki ga je vložila socialistična stranka v avstrijskem parlamentu. Predsednik kluba socialističnih poslancev je ob sami vložitvi predloga dejal, da gre pri rešitvi vprašanja dvojezičnih napisov za izpolnitev obveznosti iz državne pogodbe, ker tako izpolnitev narekuje želja želja po ohranitvi mirne meje s sosedom na jugu (to je z Jugoslavijo), poleg tega pa je Avstrija na rešitvi vprašanja zainteresirana kot država, ki mora sama zastopati svojo manjšino.

Površnemu bralcu, ki ne pozna koroške problematike, se na prvi pogled utegne zdeti vse lepo in prav, zato moramo že v začetku poudariti, da je zakonski predlog socialistične stranke vzbudil na Koroškem najrazličnejše, tudi vroče odmeve. Kakor je bilo pričakovati, so se prvi oglasili tisti znani nacionalistični krogi, ki so jim urejeni in pravični odnosi med večinskim narodom ter slovensko manjšino trn v peti. Ti ljudje že leta in leta sistematično podpihujejo narodnostno nestrpnost med nemškim in slovenskim prebivalstvom na južnem Koroškem ter so že ob prvem skromnem poskusu reševanja nacionalnih pravic slovenske manjšine zagnali vik in krik, češ da utegne namestitev dvojezičnih napisov povzročiti nemir in razburjenje med koroško javnostjo. Kot nalašč so jim seveda prišla pisma deželnemu glavarju Simi, v katerih prebivalci nekaterih vasi prosijo, naj v njihov kraj nikakor ne postavi dvojezičnega napisu. Dogodek dokazuje, kam lahko pripelje nekaj desetletij trajajoče načrtno raznarodovanje, saj podobne pojave poznamo tudi v Beneški Sloveniji, kjer so v preteklosti zlasti fašistične oblasti uspele prepričati ljudi, da je vse, kar je slovensko, protidržavno in nezakonito, posledice tega ustrahovanja, ki se je nadaljevalo še v povojni čas, pa močno čutimo še danes. Isti krogi tudi trdijo, da bi morali koroškim Slovincem »podeljevati« nacionalne pravice na osnovi t. im. ugotavljanja manjšine. Znano pa je, da česa podobnega 7. člen državne pogodbe ne predvideva, pač pa govori o manjšinski zaščiti v vseh sodnih okrajih na Koroškem, kjer živi slovensko ali narodnostno mešano prebivalstvo, ne glede na število slovensko govorečih ljudi. Zakonski predlog avstrijske socialistične stranke tega ne upošteva in bodo po njem dvojezični napisi postavljeni povsod tam, kjer je ob ljudskem štetju leta 1961 živel vsaj 20 odst. slovenskega prebivalstva.

Število 205 vasi, ki bodo dobile dvojezične table, se v prvem trenutku zdi dokaj visoko, vendar poznavalci razmer na južnem Koroškem trdijo, da bi morali v resnici postaviti vsaj nekaj tisoč tabel. Seznam vasi,

ki bodo dobile dvojezične krajevne table, je tako sestavljen, da bo slovenska narodnostna skupnost, čeprav avtohtoni in že stoletja poleg Nemcev živeči del koroškega prebivalstva, kot celota na zunaj popolnoma razdrobljena. Večja upravna središča zaradi domnevnega premajhnega odstotka slovenskega prebivalstva sploh ne bodo dobila dvojezičnih napisov, čeprav se v njih odvija pomemben del gospodarskega, kulturnega in političnega življenja koroških Slovencev; dvojezične napise bodo potemtakem dobile le manjše in odročne vasi.

Take in podobne pomisleke zasledimo tudi v skupni izjavi obeh osrednjih organizacij koroških Slovencev, NSKS in ZSO. Narodni svet koroških Slovencev in Zveza slovenskih organizacij odklanjata ljudsko štetje kot merilo, na katerem temelji omenjeni zakonski osnutek. Še posebej pa ljudsko štetje iz leta 1961, pri katerem so slovensko prebivalstvo razdelili na več jezikovnih kategorij in so bile na njem ugotovljene številne nepravilnosti. Po mnenju vodstev obeh organizacij bi morali razširiti dvojezičnost na vse organe javne uprave, poleg krajevnih napisov pa tudi na vse ostale označbe topografskega značaja, in to na vsem ozemlju, kjer živijo Slovenci. NSKS in ZSO v primeru, da bi osnutek postal zakon (o njem bodo v parlamentu sklepali julija letos), nanj ne bo sta dala pristanka, hkrati pa na drugi strani pozdravljata vsak korak, ki predstavlja napredek pri urejanju vprašanja dvojezičnih krajevnih napisov.

Ob takem razvoju dogodkov se človek ne more znebiti neprijetnega in čudnega občutka, kako je sploh mogoče, da so v današnji dobi, ko je poteklo že celih 27 let od konca vojne, na Koroškem nazadnjaške in šovinistične sile še vedno tako močne, da jih očitno morata upoštevati tudi vodstvi obeh največjih avstrijskih strank, socialistične in ljudske. V družbenem izločenju in osamitvi teh dobro znanih ljudi, ki se izživljajo v Heimatdienstu in podobnih »zapršenih« organizacijah, je po našem prvi korak k začetku pravičnejšega in predvsem sodobnejšega obravnavanja odprtih vprašanj koroških Slovencev, kajti prav s strani teh krogov je slišati še vse preveč demagogije in nestvarnega govorjenja o ogroženem nemštvu in »enotnosti« Koroške. Nedavni izstop koroške pevke zveze iz Heimatdiensta in odkrito obravnavanje problemov sožitja med Nemci in Slovenci na Koroškem na zasedanju celovške škofijske sinode sta dve rahli znamenji, da se je pri delu večinskega naroda in v njegovi miselnosti nekaj le začelo premikati.

Ob zaključku bi navedli še naslednje tehtne besede, s katerimi je dr. Luka Sienčnik, dolgoletni živinozdravnik in slovenski občinski odbornik v Dobrli vasi tiste ljudi na Koroškem (dalje na 2. strani)

RADIO TRST A

♦ NEDELJA, 2. julija, ob: 8.00 Koledar. 8.05 Slovenski motivi. 8.30 Kmetijska oddaja. 9.00 Sv. maša. 9.45 Luigi Cherubini: Kvartet v ef-duru. 10.15 Poslušali boste. 11.15 Mladinski oder: »Velika gala predstava«. Mladinska povest, napisal Tone Seliskar, dramaturgiral Joško Lukeš. Prvi del. RO. Vodi Lojzka Lombar. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 12.30 Staro in novo v zabavni glasbi predstavlja Naša gospa. 13.30-15.45 Glasba po željah. 15.45 Seiichi Yashiro: »Prividna lokomotiva«. Radijska drama. »Premio Italia 1970«. 17.20 Zbor Normana Lubowa in »Swingle Singers«. 18.20 Balletna glasba. 19.00 Semen plošč. 20.00 Šport. 20.30 Sedem dni v svetu. 20.45 Pratička, prazniki in obletnice, slovenske viže in popevke. 22.00 Nedelja v športu. 22.10 Sodobna glasba. 22.25 Zabavna glasba.

♦ PONEDELJEK, 3. julija, ob: 7.00 Koledar. 7.05 Jutranja glasba. 11.35 Opoldne z vami, zanimivosti in glasba za poslušavke. 13.30 Glasba po željah. 14.15-14.45 Poročila - Dejstva in mnenja: Pregled slovenskega tiska v Italiji. 17.00 Za mlade poslušavce, srečanja, razgovori in glasba. 18.15 Umetnost, književnost in prireditve. 18.30 Slavne simfonije. W. A. Mozart: Simfonia št. 40 v g molu, K. 550. 19.10 Odvetnik za vsakogar. 19.20 Jazz. 20.00 Športna tribuna. 20.35 Slovenski razgledi: Morje v slovenski literaturi - Pianistka Gita Mally. 22.15 Zabavna glasba.

♦ TOREK, 4. julija, ob: 7.00 Koledar. 7.05 Jutranja glasba. 11.35 Pratička. 12.50 Violinist Leo Silvestri in na elektronske orgle Giorgio Carmini. 13.30 Glasba po željah. 17.00 Za mlade poslušavce, srečanja, razgovori in glasba. 18.15 Umetnost. 18.30 Komorni koncert. 19.10 Veliki detektivi iz kriminalik, prip. Franc Jeza. 19.20 Za najmlajše: »Kokoška balada«. Otroška igra. 20.00 Šport. 20.35 Giacomo Puccini: »Turandot«, opera v treh dejanjih. V odmoru (21.05) »Pogled za kulise«, prip. Dušan Pertot. 22.40 Zabavna glasba.

♦ SREDA, 5. julija, ob: 7.00 Koledar. 7.05 Jutranja glasba. 11.35 Opoldne z vami. 13.30 Glasba po željah. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost. 18.30 Ansambel »I Solisti Veneti«. 18.50 Glasbeni vrtiljak. 19.10 Higiena in zdravje. 19.20 Zbori in folklor. 20.00 Šport. 20.35 Simfonični koncert. Izvajata orkester in zbor gledališča Verdi. V odmoru (21.15) Za vašo knjižno polico. 21.50 Melodije v polmrazu.

♦ ČETRTEK, 6. julija, ob: 7.00 Koledar. 7.05 Jutranja glasba. 11.35 Slovenski razgledi. 13.30 Glasba po željah. 17.00 Za mlade poslušavce, srečanja, razgovori in glasba. 18.15 Umetnost. 18.30 V ljudskem tonu. Jean Sibelius: Karelia, orkestrska suita op. 11. 19.00 Franco Catalano: Zgodovina italijanskih političnih strank. 19.20 Za najmlajše: pravljice, pesmi in glasba. 20.00 Šport. 20.35 »Mrtvi ne plačujejo davkov«. Farsa v treh dejanjih, napisal Nicola Manzari, prevedel Ivan Šavli. 22.25 Zabavna glasba.

♦ PETEK, 7. julija, ob: 7.00 Koledar. 7.05 Jutranja glasba. 11.35 Opoldne z vami, zanimivosti in glasba za poslušavke. 13.30 Glasba po željah. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost. 18.30 Simfonična glasba deželnih skladateljev. 19.10 Na počitnice. 19.20 Zbori in folklor. 20.35 Gospodarstvo in delo. 20.50 Vokalno instrumentalni koncert. Igralondonski simfonični orkester. 21.40 V plesnem koraku.

♦ SOBOTA, 8. julija, ob: 7.00 Koledar. 7.05 Jutranja glasba. 13.30-15.45 Glasba po željah. 15.45 Avto-radio - oddaja za avtomobiliste. 17.00 Za mlade poslušavce, srečanja, razgovori in glasba. 18.15 Umetnost. 18.30 Koncertisti naše dežele. Klarinetist Giorgio Brezigar, pri klavirju Bruno Bidussi. 18.50 Orkester proti orkestru. 19.10 Rado Bednarik: Moja srečanja. 19.20 Revija zborovskega petja. 20.00 Šport. 20.50 Stare slovenske ljudske igre: »Ministrovo pismo«. Napisal Josip Vošnjak, predstavil priredil in režiral Mirko Mahnič. Igrajo člani RO. 21.45 Vabilo na ples.

Izdajatelj: Engelbert Besednjak nasl. ♦ Reg. na sodišču v Trstu dne 20.4.1954, št. 157 ♦ Odgovorni urednik: Drago Legiša ♦ Tiska tiskarna Graphart, Trst - ulica Rossetti 14 - tel. 77-21-51

Slovenska skupnost o problemu razlaščevanja

Vladni komisar Abbrescia je 27. junija sprejel odposlanstvo slovenskih predstavnikov izvoljenih na slovenski listi, ki so ga sestavljali deželni svetovalec Štoka, goriška svetovalka Ferletičeva, tržaški pokrajinski odbornik Sosič ter tržaški občinski odbornik Dolhar. Slovenski izvoljeni predstavniki so v daljšem razgovoru prikazali vladnemu komisarju negativne strani državnega zakona 865/71 (zakon o hišah), ki ta urejuje razlastitveni postopek za zemljišča, ki so potrebna za dela javne koristi. O interpretaciji tega zakona so mnenja deljena: del strokovnjakov trdi, da pride ta zakon v poštev samo za razlaščanje za gradnjo ljudskih hiš in ne drugih objektov; ostali pa trdijo, da je ta zakon raztegljiv na vsa področja.

Izvoljeni predstavniki na slovenski listi so se z vso odločnostjo zavzeli pri vladnem komisarju za pogajanja med javnimi ustanovami ter lastniki zemljišč, ker je samo tako zajamčena možnost pravičnejše odškodnine. Izjavili so se proti nasilnemu razlaščanju in aplikaciji omenjenega zakona 865/71, ker se je pač treba z lastniki pravično pogoditi. Tu gre v glavnem za zemljo slovenske narodnostne skupnosti, ki ima specifične potrebe in pravice, so dejali za-

SVETLANA NE MARA STALINIZMA

Svetlana Alilujeva, 46-letna hči nekdanjega sovjetskega diktatorja Josipa W. Stalina, je nekemu listu izjavila, da se je od 60-letnega arhitekta Williama Wesleya ločila zaradi nekdanje tašče svojega moža. Ko se je pred dvema letoma poročila z Wesleyem, je gospa Wright, nekoč poročena s svetovno znanim arhitektom F. L. Wrightom, kar ostala v stanovanju in je po izjavah Svetlane ter njenih znancev vpeljala družinski režim, ki je spominjal na stalinizem. Stalinova hčerka, ki ji diktature očitno ne dišijo, je moža v lanskem decembru zapustila in se z 10-mesečno hčerko Olgo preselila v Phoenix.

IZNAJDLJIVOST

Brhka tajnica Mirella Tizzani, zaposlena v draguljarni v kraju Valenzo Bo v bližini Turina, je med prijetno ljubezensko urico izdala kombinacijo, na katero se odpre blagajna v tem lokalu. Nekaj ur pozneje je iznajdljivi 27-letni Napolitanec blagajno izpraznil ter odnesel nakit in diamante v vrednosti 180 milijonov lir.

Uspeh Titovega obiska na Poljskem

Prejšnji petek je jugoslovanski predsednik Tito končal svoj uradni obisk na Poljskem in se vrnil v domovino. Ob odhodu je povabil na obisk v Jugoslavijo prvega sekretarja poljske združene delavske partije Giereka in predsednika državnega sveta Jablonskega.

Ob obisku predsednika Tita na Poljskem so poudarili, da že doslej v dvostranskih odnosih med obema državama ni bilo večjih odprtih vprašanj, kar je prispevalo k uspehu te zunanje politične pobude, ki bo gotovo postal osnova za še tesnejše sodelovanje med Jugoslavijo in Poljsko na vseh področjih, tako na gospodarskem, trgovinskem, znanstvenem in kulturnem. Na pogovorih so potrdili načelo ozemeljske nedotakljivosti, nevmešavanja v notranje zadeve vsake posamezne države in veljavnost mirovljubnega sožitja, ki naj bi po-

stopniki najvišjemu vladnemu komisarju, katerega so tudi naprosili, naj intervenira na pristojnih mestih v tem smislu, da ne bodo naši lastniki morali doprinesiti novih žrtev za gradnjo avtoporta na Fernetičih in v Standrežu ter za avtocesto, ki bo šla skozi Sovodnje in Standrež.

Vladni komisar Abbrescia je zagotovil odposlanstvu svoje zanimanje in posredovanje.

TISKOVNA KONFERENCA V SSG

Vodstvo Stalnega slovenskega gledališča v Trstu je v petek, 30. junija ob 12. uri v prostorih Kulturnega doma v Trstu priredilo tiskovno konferenco. Na njej je bilo govora o rezultatih sezone 1971-72, novem statutu ustanove in o prihodnjem repertoarju.

MILA KAZEN

Carvoner Heroux, ki se je pred sodiščem v Montrealu zagovarjal zaradi mnogoženstva, je dobil dokaj milo kazen. Obsodili so ga na dve leti zapora pogojno. Sodnik je kazen utemeljil takole: »Moški, ki živi z dvema ženskama, je s tem pravzaprav že dovolj kaznovan. Ni nujno, da mu sodišče še poveča neprijetnosti, ki jih že tako ima dovolj.«

LETALA IN ČIR NA ŽELODCU

Ameriški znanstvenik dr. Richard Grayson je ugotovil, da so možje, ki imajo naloge varovati letala pred ugrabitelji, skoraj vsi bolni na želodcu. Od skupno 111, ki so jih preiskali, je bilo bolnih kar 86. Dr. Grayson je izjavil, da doslej še pri nobeni poklicni skupini niso bili zasledili toliko ljudi, ki bi zboleli za isto boleznijo. Omenjeni znanstvenik vidi vzrok v preveliki živčni obremenjenosti teh ljudi.

VEČNI VČERAJŠNJIKI ALI GROBARJI AVSTRIJE

(Nadaljevanje s 1. strani)

roškem, ki trmasto vztrajajo na nacionalističnih pozicijah, takole označil: »Jasno nam mora biti, da državna pogodba ni košček papirja, kot to mislijo nekateri večni včerajšnjiki, temveč da je to dokument, na katerem se gradi eksistenca Avstrije. Tisti, ki kar koli storijo proti temu, kar garantira državna pogodba, so grobarji Avstrije. To moramo imeti vedno pred očmi.«

Ujeli so tudi Ulriko Meinhof

V predzadnji številki smo med drugim poročali, da je nemška policija polovila že vse vodilne člane anarhistične teoristične tolpe »Baader-Meinhof« in da se skriva samo še »ideologinja« Ulrike Meinhof. Toda 15. junija so ujeli tudi to v Langenhagenu pri Hannovru, kjer se je bila vse lila v družbi nekega 24-letnega homoseksualca v stanovanje nekega profesorja, verjetno nekdanjega somišljenika, ki pa se je zbal ali prepričal o nesmiselnosti vse zadeve in je anonimno telefoniral policiji, da sta v njegovem stanovanju, ki ga začasno ni uporabljal, dva sumljiva človeka. To je bilo kmalu po tretji uri popoldne. Policija je nato tri ure opazovala tisto hišo, dokler se nista ob 18.30 Ulrike Meinhof in njen mladi spremljevalec vrnila s tramvajem, ki ima v tistem predmestju zadnjo postajo, iz Hanovra. Tedaj še niso vedeli, kdo sta. Počakali so, da se je mladenič spet pojavil iz stanovanja in odšel telefonirat v bližnjo telefonsko kabino na uličnem vogalu. Tam so ga naglo zgrabili, preden je mogel zavrteti številke. Hotel je potegniti revolver, a so mu preprečili.

Dvajset minut nato so pozvonili pri vratih v drugem nadstropju stanovanja. Ulrike je očitno mislila, da se je vrnil njen mladi tovariš, in je prišla odpret. Bila je neskončno presenečena, ko je zagledala policiste. Preden je utegnila spet zaloputniti vrata, so jo zgrabili in ji zavili roke na hrbet. Nekaj hipov nato so našli v njenem kovčku hitrostrelko, tri revolverje, veliko municije, celo dum-dum krogle, šest kilogramov težak peklenjski stroj, dve doma izdelani ročni bombi in kup ponarejenih šoferskih in drugih izkaznic ter potnih listov, na različna imena. Knjižice za potne liste si je bila preskrbela v vlomom v občinsko pisarno nekega mesteca. V ročni torbici je imela denar, ki ga je tolpa uplenila pri napadu na neko banko. Z vso gotovostjo pa so jo identificirali šele z röntgenom. Znano je namreč bilo, da so ji ugotovili svoj čas, ko je živela še legalno, v glavi tumor, ki ni bil zle narave, pa ji ga niso mogli v celoti odstraniti, da ji ne bi poškodoval vida. Röntgen je pokazal, da ima ostanke tumorja še vedno v lobanji, pritrjene s srebrnimi klanficami. Nekateri menijo, da je ta tumor povzročil spremembo njene psihe, kar je zelo verjetno, ker kaže ženska znake nenormalnosti. Ugotovljeno je, da je živela potem, ko je zapustila moža, zaporedno vsaj s tremi moškimi, mlajšimi od sebe, med drugim z nekim precej primitivnim človekom, nekim Ruhlandom, ki se je izdal za »delavca« in v katerem je videla predstavnik »delavskega razreda«, ki pa sam trdi, da ga sploh ni brigalo, kaj mu je pridigala, samo da je imel kaj pijače pred seboj.

Kot poroča nemški tisk, je baje imela spolne odnose tudi z mladim homoseksualcem, s katerim so jo ujeli, ki je bil drugače njen »pobočnik« in sluga, pa tudi z nekim dekletom iz svoje tolpe, ki pa se je zaljubila v nekega moškega člana tolpe. Na aretacijo je reagirala Ulrike samo s psovkami. Ni znano, kako se obnaša v zaporu. Med njenimi stvarmi pa so našli tudi pismo, ki ga je pisala iz zapora že prej aretirana Gudrun Ensslin, »bla-

Včeraj, v četrtek, se je na Dunaju zaključilo zasedanje socialistične internacionale. V sklepnem dokumentu med drugim zahtevajo umik ameriških čet iz Vietnamera, niso pa posebej obsodili Združenih držav Amerike.

—o—

V začetku junija je minilo deset let, odkar je umrl v Ljubljani na svojem domu slovenski pisatelj F. S. Finžgar.

gajničarka« tolpe, v katerem naroča Ulriki, da mora ostanek tolpe na vsak način ujeti kake ugledne ljudi in jih držati kot talce, da izsilijo izpuščitev vseh ujetih članov tolpe. Pismo je verjetno pretihotapil iz zapora kak njen advokat.

Nemška policija se boji, da bodo skušali tudi arabski gverilci zajeti kakšno nemško letalo in obdržati potnike za talce, da bi izsilili izpuščitev tolpe Baader-Meinhof. Zato so bili poostreni varnostni ukrepi na nemških letališčih.

Težke ure preživlja v zaporu mladi homoseksualec Gerhart Müller, o katerem policija prej sploh ni vedela, da je pripadal tej teroristični tolpi. V kartoteki ga je imela zaznamovanega samo zaradi njegovega »posebnega« odnosa z moškimi (za denar) in zaradi nekaterih manjših kriminalnih dejanj. Zdaj pa so ugotovili, da je do lani delal kot električar pri ameriškem poveljstvu v Heidelbergu, kjer je izvedla tolpa nekaj svojih zadnjih atentatov, pri katerih so bili ubiti trije ameriški vojaki, veliko pa je bilo ranjenih. Edini, ki je dobro poznal zgradbo poveljstva in imel morda še kako izkaznico za vstop, je bil Gerhart Müller. Vsekakor mu ne bo lahko dokazati, da ni imel prstov vmes.

Iz vsega, kar se danes ve o tej tolpi, ki je dala toliko opraviti nemški policiji in politiki, se da sklepati, da gre skoro samo za neuravnovešene, socialno neprilagojene ljudi, ki so doživeli neuspehe tudi v svojem zasebnem življenju in se želijo zato maščevati nad družbo, pa naj bi bila ta družba kakršnakoli. Nekateri med njimi pa so tudi pravi shizofreniki ali kriminalci. Vse skupaj se je spletlo v voz, ki ostaja uganka psihiatrom še bolj kot policiji in preiskovalnim sodnikom. Prav tako čudno je, da so primitivno črno-bele parole te tolpe lahko potegnile toliko mladih in tudi starejših ljudi za seboj, saj v njih ni ne smisla ne čuta za realnost današnjega sveta.

— Poslušaj, Jakec, kej be blo, če bi tudi midva nomalo štrajkala?

— Ja, prouzaprou ne be blo slabo. Sej sma tudi midva ku ane sort časnikarja al nekej tašnega..

— Meni se zdi, de prou ta prava časnikarja nisma. Midva be bla bol ku ana publicista jn se prouzaprou nimava kej mešat ses štrajkam od časnikov. Ma štrajkamo lahko vselih. Že zastran tega, de ne bojo rekli, de ne gremo z duham časa.

— Samo jest se bojim, de ne be blo kej narobe, zatu ke midva sma tudi funkcionarja od komuna jn morbet be mogla počakat, de bojo štrajkali pr komuni. Sej narbrž ne boma dougo čakala, zatu ke je že an cajt, ke ni blo nobenega štrajka.

— Znaš, ma vselih je namalo narodno, kadar štrajkajo časniki jn neč ne znaš, kej se godi po sveti. Jn glih, kadar se začneš tolažet, de boš vsaj po radji kej slišou — tak — ti začnejo štrajkat še pr radji. Taku de si prou brez glave.

— Videš Mihec, kaku smo mi na bulšem, ke smo na konfini ke lahko poslušamo radio Koper al pej kupemo časnike z Lublane. Uni dan sm si kupu lepu Delo jn sm ga šou brat u bar. Jn tam sm vidu, kaku so bli kliienti ku zgebleni ke niso jemeli kej brat. Jest sm se pej vsedu jn brau, ku de

KAM Z NJIMI?

Število slušateljev na italijanskih univerzah je v letošnjem šolskem letu izredno visoko. V letu 1961-62 je bilo vpisanih dvesto tisoč, v letošnjem pa nad 636 tisoč študentov.

Vzroki takega množičnega pritoka na univerze so različni, med drugim tudi študijske olajšave na višjih srednjih šolah in visoke štipendije v prvem univerzitetnem letu; mnogi dijaki se pa vpišejo tudi zato, da bi lahko odložili vojaški rok.

Po različnih fakultetah in strokah je število visokošolcev tako razdeljeno: na prirodoslovnih fakultetah 90 tisoč, na medicinskih 93 tisoč, na tehničnih 103 tisoč; na trgovskih in pravnih fakultetah je v desetih letih poskočilo število od 84 na 151 tisoč, na leposlovnih pa od 45 tisoč (v letu 1961-62) na 199 tisoč v letu 1972. Tu je vpisanih največ žensk.

Nastaja že vprašanje, kje se bo zaposlila vsa ta mladina, seveda, če bo končala tudi vse predpisane izpite.

Kratke novice

Vatikan je imenoval 6 rednih škofov za ozemlje, ki ga je Poljska dobila po drugi svetovni vojni in je nekdanj pripadalo Nemčiji. Dosedaj so te škofije upravljali apostolski administratorji. Sklep je očitno posledica ratifikacije »vzhodnih sporazumov« v zahodnonemškem parlamentu.

Slovenija je zaprosila za posojilo pri Mednarodni banki za obnovo in razvoj, ki naj bi pripomoglo k hitrejši elektrifikaciji železniške proge Celje - Maribor.

Te dni so začeli z delom pri gradnji avtomobilске ceste med Postojno in Razdrtem.

ni neč. Se mi zdi, de so drugi forte čekirali. In sm spet vidu, kaku je dobro, če znaš slovensko.

— Se zna, de je dobro. Tle na konfini be mogli vsi znat tudi slovensko, ne samo Slovenci. Ma kej češ, tle jemamo še zmiri dosti prevzetnih ledi, ke be jeh zadela kap, če be se mogli učet slovensko. Jn vendar be jemeli tudi koristi od tega. Ma je že taku na sveti, de kej pametnega teško dopoveš. Dandanes pej še narmejn. Sej se kašni poganjajo že zatu, de be dobili diplome jn spričevala brez štedirat. Še poštevanke se nečejo učet, ne pej slovensko.

— Videš, jest sm pej uni dan, ke ni blo časnikov, vse lepu brau od nove vlade jn sm vse znou kolko ministrov bojo jemeli liberalci, kolko socialdemokrati jn kolko demokristjani. In sm tudi vidu, de tisti naš Colombo je res minister, ma brez portafolja. Jn zdej ne znam, al se bo kej zmislu na nas al si bo umiu roke jn pole bo treba spet vse od kraja.

— Znaš Jakec, jest sm vselih optimist. Sej so tolkokrat rekli, de si ministri med sabo vse povejo jn de bo šlo vse naprej, tudi če ministri menjajo fotelje. Nomalo me skrbi, ke jemajo demokristjani tako silo za rešet naše probleme jn ke pravejo, de je bulše rešavat probleme anga za drugem jn ne vse na anbot, zatu ke be šlo preveč počasi. Taka sila se me neč ne dopade.

— Mouči, mouči Mihec, boš vidu, de bo šlo vse prou. Še zlato uro bomo dobili.

— Ja, ma jo bo treba navivat!

S seje občinskega sveta v Nabrežini

Ostra obsodba fašističnih provokacij

Dobršen del redne seje devinsko-nabrežinskega občinskega sveta, ki se je sestal v torek, 27. t.m., je bil posvečen izrazito političnim vprašanjem. Župan Legiša je najprej ostro ožigosal podli atentat, ki se je pripetil 31. maja in pri katerem so zgubili življenje trije orožniki iz Gradiške. Taka nasilstva, je med drugim poudaril govornik, postavljajo v resno nevarnost eno temeljnih načel republiške ustave, ki je izšla iz odporniškega gibanja in ki določa demokratično metodo kot edino sredstvo političnega boja. Občinski svet je nato počastil spomin žrtev z enominutnim molkom.

Župan je zatem izrazil svoje zadovoljstvo, ker je pristojna oblast prepovedala fašistično zborovanje v vasi Fojda v videmski pokrajini. Zborovanje bi ne bilo samo provokatorsko, temveč bi bilo tudi hudo žaljivo za tamkajšnje prebivalstvo, kajti med vojno so nacisti in fašisti omenjeno vas požgali. Župan se je tudi dotaknil izjav glavnega tajnika neofašistične stranke poslanca Almiranteja na zborovanju v Firencah, kjer je fašistični prvak snel krinko s svojega obraza in obrazložil pravi značaj svoje stranke. Kot demokrati in protifašisti, je med drugim naglasil govornik, ne moremo molče mimo teh izjav, ki so očitno naperjene proti državnim demokratičnim institucijam in proti demokraciji kot taki. Zato je predlagal, naj občinski svet sprejme posebno resolucijo, ki se takole glasi:

»Občinski svet sodi, da so izjave poslanca Almiranteja v kričečem nasprotju z določbami republiške ustave in da žalijo ideale svobode in miru, ki so vznikli iz odporniškega gibanja in na katerih temelji vse demokratično življenje. Občinski svet smatra za potrebno, da vsi demokrati, ki priznavajo vrednote odporniškega gibanja, složno nastopajo v obrambo demokratičnih ustanov. Vlado in parlament pa poziva, naj sprejmeta ukrepe, ki so najbolj primerni za ohranitev skupnih vrednot, ki ne smejo biti tako očitno in prostaško zaničevane. Določeni ljudje

namreč hočejo ponovno uvesti metode in sredstva, ki zanikajo svobodo in ki so že povzročili toliko gorja našemu prebivalstvu. Zato občinski svet kot zvest tolmač čustev prebivalstva, ki je bilo hudo prizadeto zaradi sovražstva in pomanjkanja svobode, naj odločneje poziva vlado in parlament, naj se spopadeta s ponovno porajajočim se fašizmom z vso dolžno zavestjo, doslednostjo in odločnostjo, ki jih zahteva čas.«

Resolucijo, ki jo je predlagal župan, so podprli predstavniki vseh svetovalskih skupin in je bila soglasno odobrena. Na dnevnem redu bi morala biti tudi razprava o odstopu demokristjanskega odbornika Clona, vendar do nje ni prišlo, ker je župan prebral pismo prizadetega, v katerem mu sporoča, da svoj odstop umika. Odbornik Clon med drugim trdi, da ostaja na svojem mestu, ker je prepričan v veljavnost levosredinske uprave, čeprav je levosredinska politika v vsedržavnem merilu danes očitno ošibljena. Na koncu izraža prepričanje, da se bo ta politika v devinsko-nabrežinski občini ne samo nadaljevala, temveč postala še bolj učinkovita.

ŠOLSKA OBVESTILA

Ravnateljstvo Državnega trgovskega tehničnega zavoda »Žiga Zois« v Trstu, ulica Guardiella 13-2, sporoča, da 24. julija 1972, ob 12. uri, poteče rok za vpis za šolsko leto 1972-73.

Prošnje sprejema tajništvo vsak dan od 10. do 12. ure.

Ravnateljstvo državnega učiteljskega A. M. Slomšek v Trstu, ulica Caravaggio 4, sporoča, da 24. julija 1972 ob 12. uri poteče rok za vpis za šolsko leto 1972-1973.

Ravnateljstvo državnega znanstvenega liceja »France Prešeren« v Trstu, ul. Guardiella 13-I, sporoča, da 24. julija 1972 ob 12. uri poteče rok za vpis za šolsko leto 1972-1973.

Prošnje sprejema tajništvo vsak dan od 10. do 12. ure.

NAJBOLJŠI VINOGRADNIKI ZGONIŠKE OBČINE

V ponedeljek, 26. t.m., so v društveni gostilni v Gabrovcu podelili nagrade vinogradnikom, ki so se najboljše odrezali na letošnji že 8. vinski razstavi občine Zgonik. Prvo nagrado za črno vino je dobil Stanislav Milčič iz Zgonika, najboljše belo vino je pridelal Josip Doljak iz Samatorce. Nagrade je izročil kmetom zgoniški župan Jan Godnič. Na slovesnosti podeljevanja nagrad so izžrebali nekatere darove, ki sta jih prispevali Kmečka zveza in Zveza neposrednih obdelovalcev iz Trsta, vsi razstavljalci pa so dobili tudi klešče, prispevek Zveze neposrednih obdelovalcev. Sporočili so, da bo pokrajinska uprava v letošnjem letu prvič priredila pokrajinsko vinsko razstavo, ki bo gotovo vzbudila kmete k še boljšemu vinskemu pridelku in pripomogla k turističnemu ovrednotenje tržaške pokrajine. Te dni so tudi v Križu odprli 6. razstavo domačih vin, ki jo vsako leto prireja konzorcij pridelovalcev vina.

OSNOVNA ŠOLA V GROPAZI NOSI IME PO PESNIKU KAJUHU

V nedeljo je bila na osnovni šoli v Gropadi pomembna slovesnost, na kateri so to slovensko šolo poimenovali po partizanskem pesniku Karlu Destovniku - Kajuhu. Slavja so se udeležili predstavniki političnega in kulturnega življenja na Tržaškem in tudi z druge strani meje, v kulturnem programu pa so sodelovali domačini, šolski otroci iz Padrič in Gropade ter pevski zbor »Slovenec« iz Boršta. Govorili so med drugim domačin Evgen Kalc, šolski skrbnik Fidenzi in prof. Kordeš, ravnatelj osnovne šole iz Šoštanj, ki prav tako nosi ime po pesniku Kajuhu. Vse prisotne je pretresla zlasti zborna recitacija izbranih Kajuhovih pesmi, v kateri so nastopili vaščani, ki jih je pripravil gledališki igralec Jožko Lukeš.

UTEMELJENA ZAHTEVA DRUŽBI SIP

Skupina 120 telefonskih naročnikov s Tržaškega je poslala pred dnevi predsedniku italijanske družbe za telefonsko službo (SIP) pismo, v katerem ga naproša, naj bi družba poskrbela, da bi njihova imena in priimki bili napisani v telefonskem imeniku v izvorni obliki, če zainteresiranci tako zahtevajo. Podpisniki ugotavljajo, da se samo v naših krajih ne upošteva slovenski pravopis, posebno kar zadeva pisavo strešic, čeprav je ta pisava izrečno predvidena po zakonu z dne 23. junija 1966, števil. 1065. Naročniki dalje izražajo željo, naj bi družba v telefonskih imenikih upoštevala tudi slovenska imena krajev, kjer v večini prebivajo Slovenci, kot se to dogaja na Južnem Tirolskem in v sosednji republiki Jugoslaviji.

Končno podpisniki opozarjajo, da bi bilo pravično, če bi družba objavljala svoja uradna poročila (proračun, sklepe občnih zborov in druga obvestila) tudi v slovenskem dnevnem in periodičnem tisku.

OBČNI ZBOR SLOVENSKEGA AMATERSKEGA GLEDALIŠČA

Slovensko amatersko gledališče v Trstu sporoča, da bo občni zbor gledališča v petek, 30. t.m., ob 20.30 ob prvem in ob 21. uri ob drugem sklicanju v dvorani p.d. »Ivan Cankar«, Ul. Montecchi 6. Gledališče vabi vse mlade in stare gledališke amaterje, ki bi želeli aktivno sodelovati pri ustanovi, da se udeležijo občnega zbora in se ob tej priložnosti vpišejo v gledališče.

Po volitvah v Kmečko bolniško blagajno

V četrtek, 29. t.m., so bile volitve v upravni svet Kmečke bolniške blagajne, s čimer je bilo po dolgih letih konec komisarske uprave v tej važni ustanovi. Kot je bilo pričakovati, je na volitvah prejela največ glasov lista, ki jo je predložila Kmečka zveza — Alleanza contadina. Za to listo je bilo skupno oddanih 293 glasov ali 57 odstotkov, medtem ko je lista Zveze neposrednih obdelovalcev — Coldiretti prejela 224 glasov ali 43 odstotkov.

Po teh volitvah lahko izrazimo svoje zadovoljstvo, ker bodo odslej tudi kmetovalci na Tržaškem lahko sami upravljali lastno bolniško blagajno in s tem postali enakopravni z ostalimi kmetovalci v Italiji. Čaka jih odgovorna naloga, a smo prepričani, da jo bodo znali modro in častno izpolnjevati.

Volitve so dalje, vsaj delno, razčistile po-

ložaj, kar zadeva moč in vpliv obeh sindikalnih organizacij. Naravno je, da je Kmečka zveza — Alleanza contadina imela v volilnem boju precejšnje prednosti, kajti njen konkurent je šele pred dobrimi tremi meseci tako spremenil svoj notranji ustroj, kot ustrezna stvarnost na Tržaškem, zlasti v narodnostnem pogledu. Ta vsekakor pozitivna sprememba je imela svoj vpliv že na teh volitvah in smo prepričani, da bo tudi bistveno pripomogla k požitvi sindikatovega delovanja, ki mora odslej bolje in učinkoviteje ščititi koristi tako posameznika kot celotnega kmečkega življa v naših krajih.

Ker poznamo člane novih sindikatovih vodstvenih organov, njihovo zavest in njihovo resnost, smo globoko prepričani, da nudijo popolno jamstvo za nadaljnje uspešno delo prenovljenega sindikata.

Števerjan

Misli ob koncu šolskega leta - šolska razstava

Naša šolska mladina je pravkar zapustila učilnice in se bo sprostila v svežem zraku po naših brajdah, v kolikor ne bo šla v kake počitniške skupnosti. Prej pa je še pokazala, česa se je naučila med letom od svojih učiteljev in učiteljic. To poudarjamo radi, še posebej zato, ker se zadnje čase širijo glasovi in smo tudi nekje brali neke člančiče, ki o naših šolah izražajo čudna in neutemeljena mnenja, češ da ne vzgajajo v narodnem duhu, da učitelji in profesorji ne dajejo učeči se mladini vsega, kar bi morali. Kdor bere tiste člančiče, bi skoraj vzdihnil, čemu je torej treba takih šol in šolnikov.

Marsikateri starši se bodo skoraj obotavljali vpisati svoje otroke v take šole, saj smo zdaj prav v času vpisovanja. Skoraj se zdi, da ima kdo prav namen rušiti ugled naših šol in celo ovirati vpisovanje.

Pisci, pa menda tudi tisti organizatorji ankete se tega ne zavedajo. Prav je iskati napake tudi pri naših šolah, a ne jih hote ugotavljati samo pri šoli in vzgojiteljih, temveč tudi pri mladini in pri starših, ki biradi pri svojih otrocih same odlične rede, tudi če se sami nič ne potrudijo. Gotovi ljudje tudi ne vidijo odgovornosti pri naših političnih dejavnikih, ki merijo ugled in uspeh šole samo v kolikor se jim zdi, da služi tej ali oni politični smeri. Učimo se v tem pogledu od sosedov Italijanov, ki svoje šole tudi v časopisih hvalijo, medtem ko mi po neumnih navadi sami razobešamo umazano perilo pred hišni prag, da se nam sosedje smejejo. Kritika je potrebna, toda mora biti

objektivna in gradeča, ne pa osebna in razdirajoča ali le v službi ene osebe ali struje.

Večina naših staršev, in to dobro vemo, pa je hvaležna našim učiteljem in profesorjem, ki kljub krivičnim sodbam vztrajajo in uče našo mladino, da se strokovno usposobi in tudi vzgoji v narodnem in pravem državljskem duhu. Naša šola, vseh stopenj, nam bo ostala vedno draga in spoštovana kot temelj naše skupnosti, kljub raznim subjektivnim kritikarstvom in razdiračem.

Te misli so se nam vzbudile, ko smo obiskali in si ogledovali izdelke na naši šolski razstavi, ki je bila odprta v soboto in nedeljo. Videli smo, kaj da že osnovna šola našim otrokom in vemo, kaj jim bodo dale tudi naše višje šole, če jih bomo vsi podpirali, ne pa jih z zlonamerno besedo rušili.

Več staršev

GORIŠKO GOSTINSTVO

Ze več časa je znano, da goriško gostinstvo (hoteli, restavracije, kavarne) ni več kos naraščajočemu turizmu. Dosti starih znanih hotelov in restavracij je zaprtih: pri Jeleni, Figeljnu, pri Treh kronah, Evropa, Pošta in vrsta drugih. Ob nedeljah pa zapi-

rajo svoje obrate skoro vse gostilne in kavarne od Katarinijevega trga do Travnika. Tuji gostje se zlovoljno sprašujejo, čemu imajo goriški gostinci take urnike. Ti pa odgovarjajo, češ da zaradi tedenskega počitka.

Tudi možnosti za prenočevanje so v Gorici precej skromne. Tej potrebi bo nekoliko odpomogel novi Palace hotel na vogalu Korza in ulice Bellini, ki so ga slovesno odprli prejšnji teden. Novi hotel ima petinsemdeset sob z najmodernejšo opremo in umetnim zračenjem. V pritličju je obširna restavracija, bar in holandska pivovarna.

Novo podjetje je last predsednika industrijske zveze Caselgrandija.

ŠKOTSKA

Neki Škot je prišel k zdravniku za oči in mu potožil, da mu je vid oslabil. Zdravnik ga je preiskal in rekel:

»Res je. Vaši očesni živci so močno prenapeti. Ob kakšni svetlobi pa berete v postelji?«

»Pri svetlobi svetečih se kazalcev budilke, se razume,« je odvrnil začuden Škot.

NAJVAŽNEJŠE

»Nikar se ne poročite samo zato, ker ima tisti moški denar!« je starejša gospa posvarila svojo mlado znanko.

»Kaj pa je najvažnejše?«

»Najvažnejše je, da je mož vedno dobre volje. A ne pozabite, da možje brez denarja niso nikoli dobre volje.«

Kdaj tudi v Beneški Sloveniji?

V nekaterih primorskih občinah, zlasti v tolminski, idrijski, novogoriški in ajdovski, so v zadnjem času pripravili obsežne načrte za preusmeritev več sto kmetij v specializirano proizvodnjo za trg. Namen te pobude je na eni strani povečati pridelek in prirejo, na drugi strani pa ohraniti določeno število zlasti gorskih kmetij, ki naj bi preživljale in omogočale dostojno življenje prebivalcem področij, odkoder je ves čas po vojni opaziti množičen beg ljudi v mesta. Ne smemo tudi pozabiti, da se z razpadom kmetijstva razkrajata tudi kulturna pokrajina, ki je nastajala v dolgem obdobju več stoletij in daje danes celotni slovenski zemlji svojevrsten čar in mikavnost. Mnogi kmetje so se že odločili za preusmeritev in so na voljo tudi precejšnja finančna sredstva, vendar si želijo v bodočnosti bolj urejeno tržišče, saj se je doslej le prevečkrat dogajalo, da svojih pridelkov niso mogli prodati.

S temi vprašanji so se še posebno kore-

nito spoprijeli v novogoriški občini. Pod nje no pristojnost spada tudi Banjška planota, kjer se je število prebivalstva po vojni izredno zmanjšalo, mnoge hiše ostajajo prazne, kmetije pa brez naslednikov. V prihodnje se bo moralo kmetijstvo, če bo hotelo shajati, temeljito modernizirati, zato je jasno, da se bo delež kmečkega prebivalstva še zmanjšal, ostali pa si bodo morali najti kruh v tovarnah ali drugih dejavnostih. Da bi zaježili nadaljnje izseljevanje prebivalstva z Banjške planote, bo na pobudo novogoriške občine tovarna čevljev Jadran - Ciciban iz Mirna postavila v Kalu nad Kanalom, enem izmed večjih zaselkov na Banjščicah, industrijski obrat, v katerem se bo zaposlilo kar 100 deklet. Ta pridobitev bo gotovo prinesla v te kraje novo življenje. Ista tovarna namerava postaviti manjši oddelek tudi v Goriških Brdih.

Ob teh pobudah se človek nehote spomni na Beneško Slovenijo, kjer se v vseh povojnih letih, razen nekaj na novo asfaltiranih cest, ni premaknilo skoraj nič, edini industrijski obrat v Čemurju pa so ukinili. Čas bi že bil, da bi se ob takem stanju zganile tudi slovenske strokovne organizacije v zamejstvu in skupaj z izvedenci pripravile načrt gospodarskega razvoja Beneške Slovenije s posebnim poudarkom na tistih dejavnostih, ki bi na tem področju najbolj ustrezale. Zlasti v turizmu se Beneški Sloveniji, ki je polna nešteti naravnih lepote in kulturnih zanimivosti, obetajo lepe možnosti. Povečano kulturno - prosvetno delovanje med beneškimi Slovenci je gotovo zelo pomembno, vendar bi morali začeti še bolj misliti tudi na gospodarski aspekt obstoja tamkajšnjih prebivalcev, kajti brez dela in zaslužka bo njihova življenjska moč še bolj hiral.

Podgora JUBILEJ

V nedeljo 2. julija bomo praznovali v naši fari 25-letnico mašništva našega rojaka Hilarija Brezigarja. Sedaj je že več let dušni pastir v furlanski župniji Mariano. V nedeljo ob 10. uri bo pel v naših župni cerkvi slovesno mašo.

Isti dan bo v Podgori tudi domači »praznik štrukljev«. V soboto zvečer bo nastopila dramska družina »Štandrež« z veseloigro »Dve vedri vode«. Naslednji dan ob 18. uri pa bodo pokazali, kaj znajo, naši šolarji. Po njihovem nastopu nas bodo zabavali »Veseli planšarji«. Reči moramo, da so se začeli podgorški župljani dramiti in nekaj gibati tudi s prireditvami. Njihov »praznik štrukljev« naj bi postal kar tradicionalni vsakoletni praznik prijateljskega srečanja in zabave.

Sovodnje

KJE JE DENAR?

Sovodenjski zemljiški posestniki se po vsej pravici upirajo in jezijo, ker se ne čutijo več niti lastniki svoje zemlje. Mnogim posestnikom so že pred mnogimi leti razlastili zemljo na Velikih Rojah, zaradi razširjenja letališča. Odškodnine pa še do letos niso prejeli nobene. Prav tako je tudi z odškodnino za razlastitev zemlje za pokrajinsko cesto in za most čez Sočo. Gospodarji se sprašujejo, kdo sedi na dolžnem denarju. Podobno se bo lahko zgodilo tudi z odškodnino za razlastičeno zemljo pri avtocesti. Kmetje bi radi vedeli, kolikšna bo odškodnina in kdaj jim jo bodo izplačali. Zato je v četrtek nastopila skupina gospodarjev kar s

traktorji, ki jih je v znak protesta zapeljala k gradbenim strojem na avtocesti, ker še niso dobili nobenega odgovora na svoje zahteve. Gradbeno podjetje pa je ustavilo nadaljevanje del pri cesti. Odločni nastop je torej nekoliko zalegel. Zadeva pa se najbrž ne bo tako kmalu uredila.

Lepi dnevi so privabili dosti ljudi, zlasti mladine, k zabavnim prireditvam, ki jih je organizirala domača mladina. Kot posebnost je bil na sporedu dober nastop nove folklorne skupine, ki jo sestavljajo sovodenjski fantje in dekleta. Druge točke sporeda so obsegale športne in plesne tekme.

IZ KULTURNEGA ŽIVLJENJA

Na »taboru« na Repentabru letos spet igra

Na repentaborskem griču, na trgu pred cerkvijo, so tabori postali že tradicionalna prireditve. Za letošnjega so določili prav to nedeljo, 2. julija ob 17. uri.

Spominjamo se zelo lepih predstav, začeni s Hofmannstahlovim »Slehernikom«, pa Finžgarjevim »Divjim lovcem«, Jurčičevim »Desetim bratom«, Pregljčevimi »Ljubljanskimi študenti«, Rebulovim »Devinskim sholarjem«, z Rebčevim »Devinsko gospo«, z Ogrinčevim »Kje je meja?« in še in še. (Dobro bi bilo, da bi prireditelji niz teh predstav kdaj v kakšni brošuri objavili, ker je to dokument repentaborskih prireditev). Za temi predstavami pa so prišli na vrsto pevski nastopi, revije najrazličnejših pevskih zborov s Tržaške, Goriške, Koroške in Beneške Slovenije, zadnja leta pa smo poslušali različne ansamble. Zdi se, da je Slovenska prosveta težila pri teh prireditvah nekako ljudsko prosvetnim zanimanjem časa. Zato smo z zadovoljstvom slišali, da se letos vračamo k predstavi. Zanimali smo se pri enem izmed sodelavcev, ki je te prireditve vsa leta pripravljali in ki tudi letos režira igro, prof. Jožetu Peterlinu, kako se je rodil letošnji program. Rekel je:

Ljudje so si ponovno zaželeli predstavo. Radi imajo koncerte, radi poslušajo ansamble, a se spet radi vračajo k igram.

Kako, da ste izbrali »Slovenskega satira«? Lahko kaj poveste o tem delu?

Slovenskega satira je napisal prof. Mirko Mahnič, lektor ljubljanskega dramskega gledališča. Delo je sicer napisal za tržaški radio in čeprav mu manjka še vsega tistega zunanega vizuelnega dogajanja, ki ga terja oder in gledavci, je vendar v njem toliko naše slovenske pristnosti in toliko literarne lepote, da smo ga skušali le rahlo prikriti za oder in se ga okleniti. Tudi to delo je namreč sestavljeno iz samih slovenskih ljudskih pesmi. Ko ga gledamo ali poslušamo v celoti, skoraj ne moremo razumeti, kako je mogel prof. Mahnič to ljudsko poezijo tako urediti in razvrstiti, da tvori tako celoto. Spominja nas na »Kmečki rekviem« in »Soldaški mizerere«, ki ga je igralo tržaško Slovensko gledališče v sklopu Slovenskega pasijona. Vsem nam je v spominu izredna lepota poezije in pretresljivost doživljanja ljudske duše. Slovenski satir je vedrejša poezija, a nič manj življenjsko resnična, nič manj lepa. V izbiranju ljudskih iger, kakršne najbolj odgovarjajo taborski prireditvi, smo našli v Satiru nekaj novega, kar ni ponavljanje starega in že morda preveč znanega pa vendar blizu temu, kar sodimo, da naši ljudje na Repentabru pričakujejo.

Kako boste realizirali delo?

Igrajo igravci, ki so že nastopali na Repentabru. (Omenim le gospo Stano Oficijo-Kopitar, in Aleksija Pregarčarja). Sodelujejo pa tudi pevci z različnih koncev Tržaške, pevci, ki so obenem igravci. Jedro tvorijo Fantje izpod Grmade. (Ne vem, kako bi se jim zadošči zahvalil za tako vzgladno žrtev — ko po trdem delu z veseljem priskočijo na pomoč. V tem oziru je opravil veliko delo Jamko Ban, pa Ivo Kralj in še Herman Antonič.)

Ker je to slovenski koroški satir, so pevci pripravili koroške ljudske pesmi. Potem bi opozoril na to, da bomo igrali pač na odprtem. Oder je ozvočilo podjetje RAIFON in upamo, da je najbolje opravilo svojo nalogo. Zavedamo pa se, da je igra vezana na mikrofoni in je nujno bolj statična, ker se drugače glas izgubi, če se igravec preveč premika. Sceno je zamislil Edi Žerjal.

Koliko igravcev sodeluje?

Precej čez trideset.

Vendar sta dva dela prireditve, kajne?

Zaustavili smo se ob predstavi, a prvi del je nastop »Višarskega zvona«, pevec iz Kanalske doline. Tudi ta nastop je za repentaborski tabor izredno pomemben. Ukvanski pevci so na Repentabru sicer že večkrat nastopili, a prav ti pevci so dali pobudo, da so pritegnili še žabniške cerkvene pevce in pevce iz Trbiža in še iz nekaterih krajev, da so ustanovili velik zbor, ki so mu dali ime Višarski zvon; življenje temu zboru pa je dal tisti nadaljevalec Gregorčičevega prosvetnega dela v Kobaridu, ki smo ga že občudovali v Trstu ob Gregorčičevi proslavi — namreč Avgust Ipavec. Pod njegovim izredno iznajdljivim vodstvom in sposobnostjo je ta zbor prvič nastopil v Trbižu, na Repentabru pa bo njegov drugi nastop. Tako bomo lahko pozdravili Kanalsko dolino med nami in to že znane in nove pevce, pa tudi mlade in najmlajše.

Organizacija poteka v redu?

Upam, da bodo naši ljudje, ki prihajajo vsako leto na Repentabor, tudi letos zadovoljni. Veliki

plakati vabijo v mestu in na deželi. Sedežev bo več kot druga leta, v senci bo mogoče potešiti žejo in glad, avtobusi, upajmo, da bodo vozili po redu, kakor so javili (iz ul. Beccaria — pri trgu Oberdan — avtobus P ob 14,45, 15,35 in 16,25; z avtobusne postaje pa še ob 16,20. Z Opčin bodo vozili ob 15,20, 16,10 in 17. uri. Z Repentabra bodo vozili avtobusi takoj po prireditvi v primeru potrebe pozno v noč.)

Tedaj nasvidenje!

—o—

ZAKLJUČEN JE 18. LETNIK »GALEBA«

Pred kratkim je izšla zadnja številka 18. letnika mladinskega mesečnika »Galeb«. Letnik je uredil, kot že vrsto prejšnjih, Lojze Abram. Znal je dati listu tudi letos prikupno vsebino in obliko, s tem, da je zbral okrog lista lepo število dobrih sodelavcev, pesnikov, pisateljev in risarjev. V zadnji številki sodelujejo Angelo Cerkenik, Črtomir Sinkovec, Danilo Gorinšek, Vojan Arhar, Ivan Matičič, Meta Rainer, Stana Vinšek, Ivan Furlanič, Fran Roš, Valentin Polanšek, Kajetan Kovič, Vera Pipal in Nikolina Karkovič - Zega.

Prejeli smo v oceno

Glasnik Slovenskega duhovniškega društva, leto II, št. 2, Ljubljana 1972.

Kana, krščanska obiteljska revija, št. 6, junij 1972, Zagreb.

Ognjišče, št. 7, Koper 1972.

Nova predstava Slovenskega amaterskega gledališča

Konec lanskega leta so v Trstu ustanovili Slovensko amatersko gledališče in si v glavnem postavili dve smenici; pripravljati poljudne prireditve za gostovanja tudi po podeželju ter naštudirati težja, angažirana dela za zahtevnejšo publiko, predvsem pa zaradi težnje po izpopolnjevanju v gledališki sodobni umetnosti.

Kljub temu, da so se morali člani novega ansambla spoprijemati z povsem razumljivimi začetniškimi težavami, so vendar do zdaj postavili za naše odre primerno veseloiigro »Cvetje hvaležno odklanjamo«. Z delom so amaterji gostovali na vseh večjih odrih Tržaškega ozemlja in so povsod bili deležni toplega in vzpodbudnega sprejema. Režiser dela, dramatik Sergij Verč je v ta prvi nastop SAGA položil veliko skrb in veliko osebne navdušenja, tako da je bilo delo tudi na zadovoljivi kvalitetni višini. Zaradi tega je bilo SAG sprejeto tudi na srečanju slovenskih amaterskih gledališč v Velenju, kar je za novo nastali gledališki ansambel nedvomno uspeh.

Za konec letošnje sezone pa so mladi amaterji naštudirali pod strogo in veščo roko mladega režiserja Aleksija Pregarčarja predstavo primorskega rojaka Cirila Kosmača »Balada o trobenti in oblaku«. Delo so postavili na oder v koncertni priredbi. To je vsakakor zahteven način podajanja, saj temelji vsa interpretacija na govorni tehniki. Igravec mora ob minimalni pomoči zvočnih in svetlobnih efektov poustvariti gledavcu najrazličnejše ambiente, situacije in odnose. Kosmačeva Balada je za tak način podajanja zelo hvaležen tekst.

Osnovna tema tega Kosmačevega dela je večen problem smisla in bistva življenja ter zlasti človekovih odločitev. Idejna vsebina zgodbe temelji na človekovem boju za svojo resnično etično podobo. Človekova dvojnoprpadnost (sebi in družbi) ga sili v večkrat tragično nihanje med dolžnostjo (ki jo po-

gojuje čut za humanost) in med strahom pred smrtjo. Delo kljub svoji zunanji ambientaciji v partizanskem obdobju prerašča kraj in čas in se spoprijema z večnostnimi osnovnimi vrednotami zavestnega življenja. Zato je tudi danes moderno in aktualno in torej lahko še zelo veliko pove tudi sodobnemu človeku.

Mlade člane SAGA je treba tudi zaradi te njihove izbire znati govoriti človeku in mu posredovati osnovne predloge življenja vsakakor pohvaliti. Kot je pred časom zapisal nek zamejski list, smo morda na gledališkem področju čutili potrebo prav po takih delih. Naj bi SAG izpolnil to praznino!

Pri svojem nastopu so mladi amaterji pokazali na resno in sistematično pripravo, potrudili so se pri piljenju izgovarjave in pri vživljanju v svoje vloge. Predstava, ki je trajala dobro uro je potekala harmonično brez mučnih zastojev oz. napak, tako da so nastopajoči uspeli prikleniti nase in na zgodbo o Temnikarju pozornost občinstva. Seveda je treba upoštevati določene začetniške hibe vsakega podobnega amaterskega odra: omejena razpoložljivost igravcev, težave za vaje zaradi zaposlenosti večine nastopajočih, še ne izdelana igravska fiziognomija posameznika in tudi vrsta tehničnih pomanjkljivosti, ki jih povzroča zlasti pomanjkanje denarnih sredstev. Toda prav tržaški amaterji so nam pokazali, da se z dobro voljo da marsikaj nadomestiti. Zato jim tudi iz vsega srca želimo, da bi z enakim navdušenjem nadaljevali pri svojem začetniškem delu in s tem izboljšali svoje kadre ter nudili naši publiku še vrsto zanimivih in potrebnih gledaliških predstav.

Mladi gledališčniki so nam tudi povedali, da so njihove vrste vedno odprte vsem, ki jih tako delo veseli in znano je, da amatersko gledališče potrebuje več sodelavcev kot poklicno. Mlademu ansamblu veliko sreče na poti gledališkega življenja!

Nacionalno vprašanje v Sovjetski zvezi

Kot poročajo tajno razmnoženi listi, takoimenovani »samizdat«, ki krožijo v Sovjetski zvezi, je sovjetska tajna policija KGB od začetka tega leta aretirala že več kot 100 ljudi v Ukrajini, v okviru boja proti »nacionalističnim tendencam«. Sebe pred kratkim je poslala skupina ukrajinskih izobražencev vladi v Moskvi pismo, v katerem so ostro protestirali proti tej samovoljni gonji politične policije, ki spominja, kot so zapisali, na Stalinovo dobo. Zapri so baje tudi pisatelja Aleksandra Berdnika, člana zveze ukrajinskih pisateljev, in Džuga, ki je napisal znano knjigo o pregajanju ukrajinskega naroda, ki je izšla pred kratkim tudi v italijanščini.

Izraz »nacionalisti« naprtijo v Sovjetski zvezi vsem tistim pripadnikom neruskih narodnosti, ki se zavzemajo za večjo politično in kulturno avtonomijo svojih narodov nasproti moskovski centralistični vladi in partijski centrali. Značilno je, da so obdolženi nacionalizma vedno pripadniki drugih narodnosti, poleg Ukrajincev Letonci, Estonci, Litvanci, Georgijci, Kazahstanci itd., nikoli pa ne pripadniki ruskega naroda, kot da med Velikorusi ne bi bilo ljudi z nacionalističnimi tendencami. Po takem pojmovanju je nacionalist samo tisti, ki se bori za večjo avtonomijo in za pravice svojega naroda nasproti državnemu centralizmu, ne pa tisti pripadniki večinskega naroda, ki drugim narodom v imenu centralizma krati njihove pravice in jih skušajo raznoroditi ter zlititi v neko skupno »državno« narodnost ali maso, ki naj bi bila dozdevno breznarodna, češ da so se narodnosti preživele. To pa velja seveda samo za druge narodnosti, ne pa za velikorusko, katero osrednja partijska glasila vedno spet povečujejo z izrazi kot »veliki ruski narod, nosilec napredka, najmočnejši ščit revolucije itd.«. Ruski zgodovinarji skušajo dokazovati, da je bilo napredno vse, kar je počel ruski imperalizem v preteklih stoletjih, tudi osvajanje ozemelj drugih narodov in uničevanje njihovih držav, češ brez tistih osvoji-

tev bi danes ne bilo sovjetske skupnosti »enakopravnih« narodov v Sovjetski zvezi. Imperialistične vojne ruskih carjev so bile po tej dialektiki »objektivno« napredne, ker so »odprle« Kavkaz, Srednjo Azijo itd. industrijskem napredku in uničile nekdanje države tamkajšnjih narodov, ki so temeljile še na fevdalizmu. S tem sta seveda zanikana možnost in načelo samostojnega razvoja narodov k napredku. In po isti logiki je mogoče zagovarjati tudi nekdanji evropski kolonializem v Afriki in Aziji, ki je vendarle

gradil v kolonijah tudi železnice, ceste, bolnišnice in šole.

Sovjetski socializem je potemtakem še daleč od tega, da bi bil pravilno doumel in rešil nacionalno vprašanje ter se tudi izmika odkritim diskusijam o tem.

—o—

HOTELSKA

Hotelski sluga: »Gospod na številki 17 je besen. Ko je šel po stopnicah, ga je sobarica nehote polila z vedrom vode.«

Vratar: »Daj mu brisačo in mu zaračunaj prho!«

ŽE, TODA V TOČNEJŠEM PREVODU

V »Primorskem dnevniku« objavlja prof. Tone Penko obnovo knjige »Tagebuch einer Reise...«, v kateri sta nemška prirodoslovca D. H. Hoppe in Fr. Hornschuh opisala svoje potovanje »do obal Jadranskega morja in v gore Kranjske, Koroške, Tirolske, Salzburga, Bavarske in Češke; posebno v botaničnem in entomološkem pogledu«, ki je izšla leta 1818 v Regensburgu ter jo prištevajo etnologi med osnovno literaturo za spoznavanje ljudskega življenja v naših krajih v začetku prejšnjega stoletja. Bravcem opisovanje njunih doživetij, posebno na Tržaškem, zelo ugaja in tako so poslali »Primorskemu dnevniku« nekaj dopisov, v katerih izražajo željo, naj bi bilo Penkovo obnavljanje omenjene knjige ponatisnjeno tudi v posebni knjigi.

Res je, da je prof. Penko prav storil, da je skušal končno Slovencem v lastnem jeziku posredovati to delo, ki je važno za našo etnografijo, pa tudi v naravoslovnem pogledu, kar je lahko on najbolje presodil. Toda pred prenačlenjenjem objavo te obnove v knjigi je treba posvariti. Prof. Penko je namreč storil napako, da besedila ne podaja točno, ampak ga prireja po svoje in ga tupačam opremi s opombami, ki niso umestne, ker nimajo nič opraviti z besedilom knjige. Tako je npr. v 2. nadaljevanju opisal, kako sta se nemška naravoslovca ustavila »na Štajerskem« in se znašla v sajasti vaški krčmi med dolglasimi kosmatimi moškimi. Navede tudi pesem, ki so jo dekleta-predice zapele svojim gostom in jo celo (slovensko) narečno obarva, tako da so mogli bralci dobiti vtis, da sta na-

pravoslovca prenočila nekje v slovenski Štajerski. V resnici sta prenočila na zgornjem (nemškem) Štajerskem, v Seebachu in dekleta so jima zapela seveda v tamkajšnjem narečju. Torej ne »Si pobič korajžen, boš še šel vas'vat«, ampak »Buh hast en Schneit, kannst nache gehen«. Po drugi strani pa je izpustil prva srečanja obeh naravoslovcev s slovenskimi ljudmi in ni omenil ugodnih vtisov, ki sta jih dobila o Kranjcih in posebno o Kranjicah. Na Koroškem omenja neke Breče, v resnici pa gre za Breže. Neumestna je pri obnovi takega starega besedila opomba, ki se nanaša na današnje spore gled napisnih tabel na Koroškem, ker se z njo prevajavec po nepotrebnem vmeša v pripovedovanje obeh avtorjev. O zagrizenosti vsenemško usmerjenih koroških reakcionarjev in bivših nacistov na Koroškem tako vsi vemo in lahko pišemo o tem v posebnih člankih, v obnavljanju besedila, ki je bilo napisano pred več kot 150 leti, pa take opombe motijo, ker vplivajo anahronistično in razpršijo pristno vzdušje dela, pa tudi trgajo logiko pripovedovanja. Isto velja za opombe glede povesti o Martinu Krpanu, glede današnjih dolglascev, turizma, atomski bombi itd.

Pred morebitno objavo knjige bi bilo treba nujno popraviti tudi slovnične napake. Tako Penko marsikje uporablja pri zaimkih množino namesto dvojine in je v tem pogledu zelo malomaren, ko piše npr. »po njih navodilih« namesto po njunih navodilih, »za njih papirje« namesto za njune papirje, »z njihovimi lasmi« namesto z njunimi lasmi itd. Tudi besedni red včasih šepa, npr. »Bogu hvala« namesto hvala Bogu, »kjer neki so zelo strogi«, namesto kjer so neki (baje) zelo strogi itd. Po nepotrebnem še vedno piše zastarelo in neljudsko Solnograd poleg Salzburga, poslovenja nemška imena npr. Wagnerjev Lojze (za nekega rokovnjaka nekje na Bavarskem) in vnaša v slovensko besedilo značilni srbsko-hrvaški medmet »bogami« ali pa »evo«, kar zelo neprijetno vpliva že v živem govoru, kaj šele v knjižnem jeziku. Več pozornosti bi zaslužile tudi vejice.

Kakor smo torej veseli, da se je prof. Penko lotil zahtevne naloge, da nam posloveni to znamenito etnografsko-naravoslovno besedilo (in nihče ni bolj poklican za to kot on), ne moremo biti zadovoljni z načinom, kako je to storil. Če bi izšlo besedilo takšno, kakršno je zdaj, bi to pomenilo, da bomo dobili nezanesljiv in jezikovno slab prevod, ki bo brez vrednosti kot etnografski vir. Slovenci pa imamo že doslej vse preveč slabih izdaj in nezanesljivih prevodov zgodovinskih virov, da bi si lahko privoščili kaj takega tudi še znanprej. Zgodovinarji in drugi citirajo potem take nezanesljive vire in drug drugega in tako se vlečejo napake cela desetletja iz ene knjige v drugo ter jih je zelo težko popraviti.

F.J. - 109

SMRT V POMLADI

»Ne morem si predstavljati, kaj imate v mislih, gospa.«

»Povedala vam bom... a mi je težko. Saj bo zares ostalo vse med nama, ali ne?«

»Obljubil sem vam že, gospa, in lahko se zanesete name.«

»Saj se zanesem. Prav zato želim govoriti z vami... ker vas imam za zelo, zelo poštenega in zanesljivega mladeniča.«

»Hvala, gospa Sonnenschein, za vaše dobro mnenje o meni,« se je nasmehnil.

Ona pa niti ni opazila njegovega nasmeha in je ostala resna kot prej.

»Torej... neko veliko vprašanje... ali bolje prošnjo... imam do vas... in še enkrat vas prosim, da naj ostane vse to med nama... Ali bi hoteli poročiti Ruth?«

Opazila je njegovo začudenje.

»Oprostite, da jaz o tem govorim. A moram, zdi se mi, da sem dolžna... Vem, da čuti Ruth simpatijo do vas, da vas ceni in morda vas ima tudi rada,

ker še nikoli ni pokazala toliko simpatije do nobenega fanta in se tako rada mudila v njegovi družbi... Mogoče se še sama ne zaveda popolnoma svojih čustev do vas, a mislim, da bi se čisto rada poročila z vami... In mislim, da je tudi ona vam simpatična.«

»Gotovo, gospa Sonnenschein, a še nikoli se ni sva niti z besedico dotaknila tistega, kar čutiva drug do drugega.« Pazil je, da je ne bi prizadel s kako besedo.

»To si lahko mislim... Zlasti, ker je ona moralno strogo vzgojena in rezervirana... In mislim, da ste bili tudi vi tako vzgojeni.«

»Res je, gospa.«

»In ker se mi je zdelo, da se ona nikoli ne bo odločila, da bi prva napravila kak korak ali da bi sploh pokazala svoja čustva do vas, sem morala to storiti jaz... Saj mi ne zamerite, kaj ne, da ne?«

»Zares ne, gospa.«

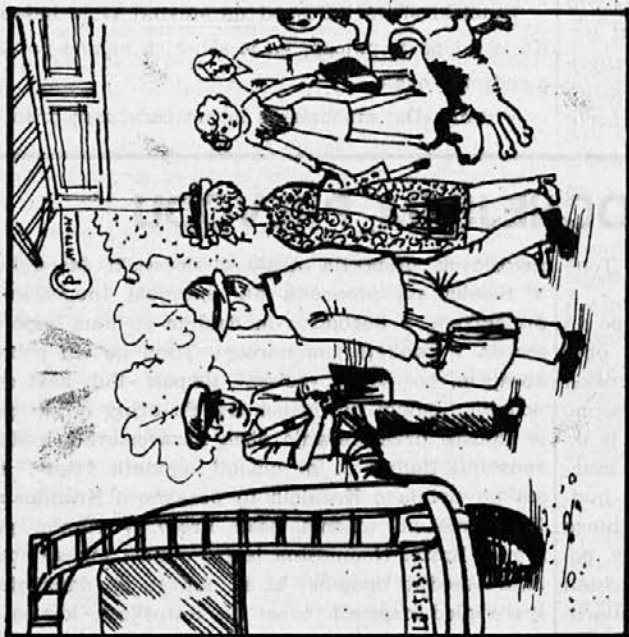
»Vidite, k temu me je prignal obup.«

(dalje)

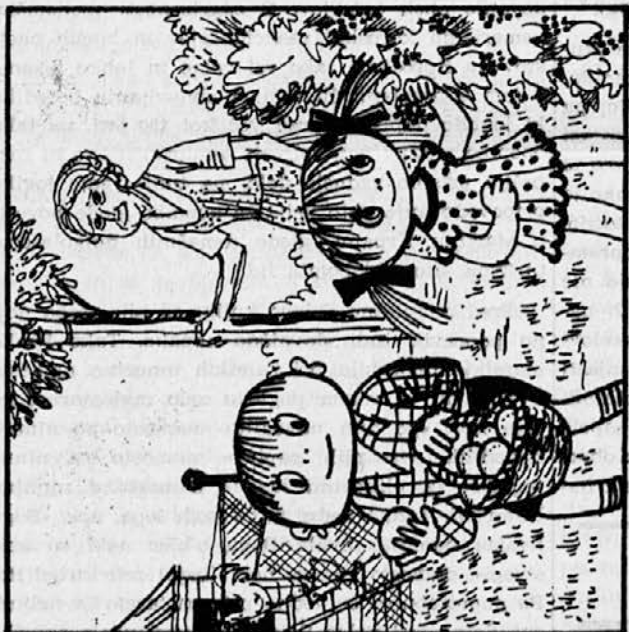
fj

REPEK

Piše: P. Kovač - Riše: Melita Vovk

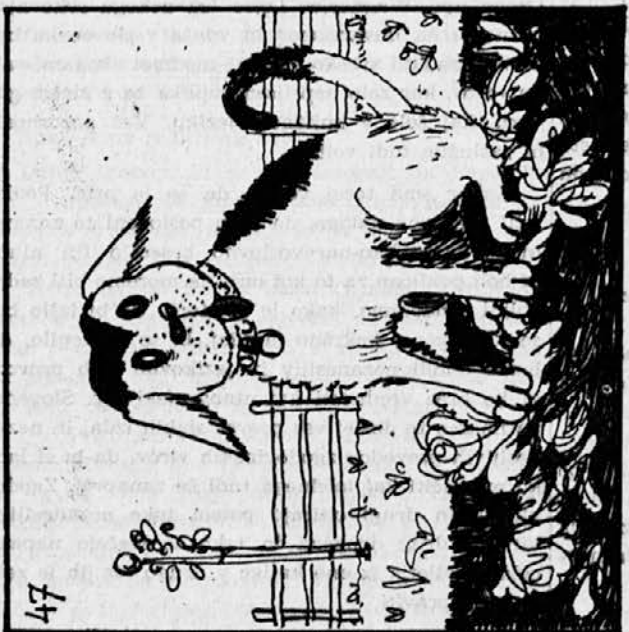

razume. Ko pa je pripeljal avtobus, mu še na kraj paleti ni hodilo, da bi ostal pri stari mami. Zrinil se je v avtobus in se skrnil pod sedež. Z veliko težavo so ga izvlekli in ga izročili stari mami. Ko je avtobus odpeljal, je Peter skozi solze videl, da se je Repek iztrgal stari mami in tekel za njimi. Tisti večer je imel avtobus zaradi Repka nekaj minut zamude.

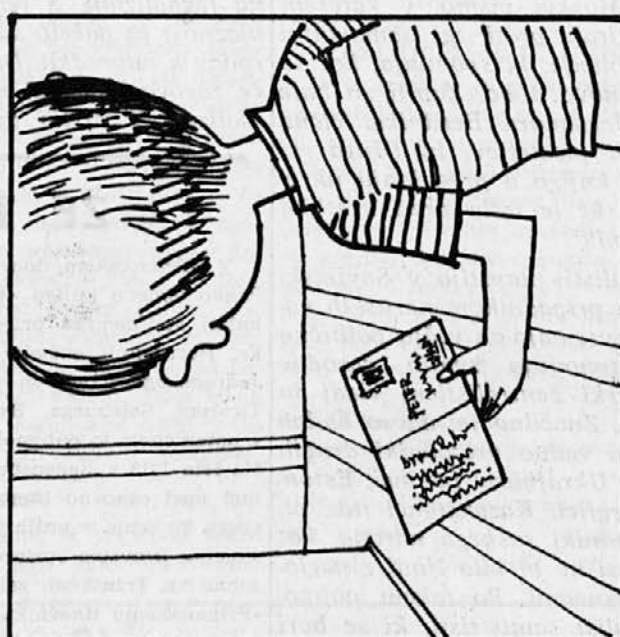
grmov, ki sta jih lahko obračala, in putka čopka je znešla čisto sveža jajčka, ki jih je stara mama umesala s sladkorjem.

Proti večeru so se odpeljali z avtobusom domov. Še prej je Peter sedel k Repku na vrt, ga prijel za tačko in mu razložil, da ga bo moral počakati tukaj in biti čisto priden. Peter pa mu bo pisal z morja razglednico. Repek ga je pametno gledal in videti je bilo, da ga

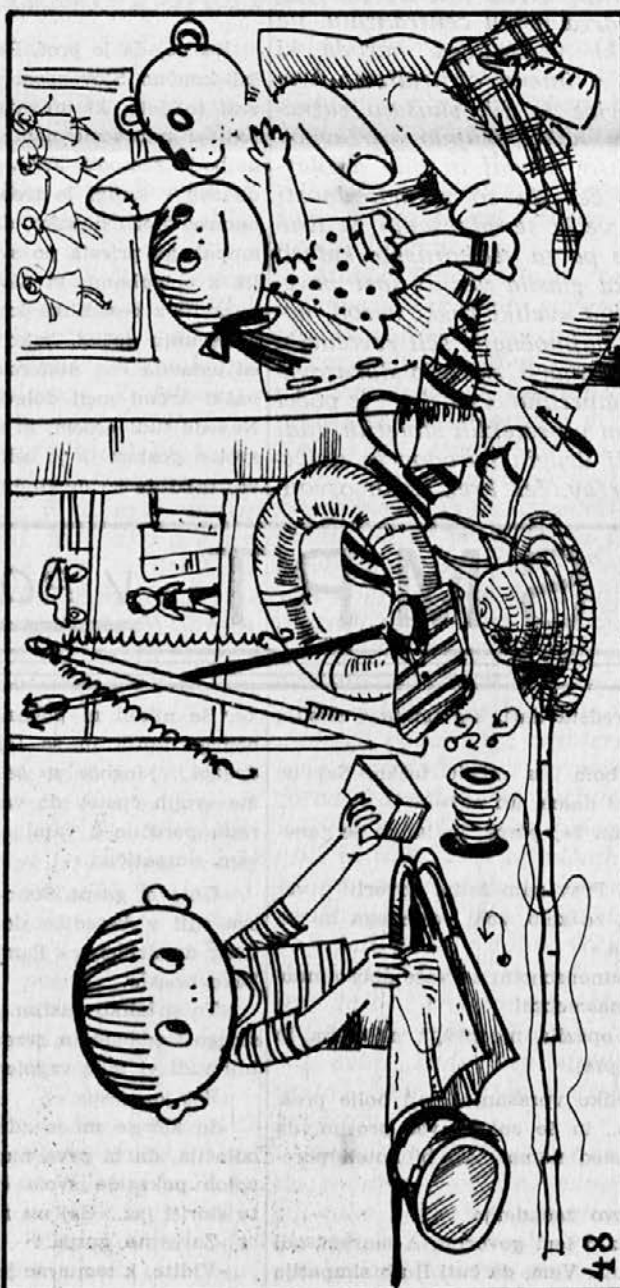
47. Repek je zadovoljno sedel na kupu razrite solate in njegov smrček je bil čisto blaten. Peter se je zelo prestrašil. Misli je, da stara mama zdaj ne bo hotela več paziti na Repka. Toda ko je stara mama videla njegov obupani obraz, se ji je bolj smilil Peter kot solata. Tako je Repek lahko ostal pri njej.

Peter, Urška in Repek so preživeli pri stari mami zelo srečen dan. V kotu vrta je raslo nekaj ribezovih

vila na kup še debelo odejo, da ne bo imela prehladnega otroka.

Med vsem tem delom pa je Petra ves čas skrbelo, kako se Repek počuti pri stari mami. Stara mama pa je svojega vnuka poznala, zato mu je še isti dan pisala razglednico. Repek da je priden, da ne rije več po solati in naj Petra nič ne skrbi. Res mu je odleglo in začel se je veseliti morja.

temu pa je še vedno lovil ribe, ker ni bilo prevelike nevarnosti, da bi se katera ujela.

Tudi Urška je spravljala na kup svojo prtlijažo, ki pa je bila mnogo številnejša kot Petrova. Z njo bo namreč potoval tudi njen medved, ki bo potreboval najrazličnejše stvari, ki jih je Urška sproti vlekla iz omara. Razen krtače, kreme za čevlje in vrečke orehov je spravi-

48. Drugi dan je Peter pripravil svojo prtlijažo za počitnice. Na kup je znesel svojo podvodno masko, plavuti, trnek in ribiško palico. Peter je vsvojem življenju ujel eno samo ribo, pravzaprav ribico, ki jo je hotel pokloniti mami za večerjo. Toda riba se je na suhem tako premetavala in tako debelo gledala, da jo je Peter raje previdno snel s trnka in jo vrget nazaj v morje. Kljub